

„ Ó, örök Isten, szolgálid irgalmadért esedeznek, fellej nekik. Mintha nem tudnám, hogy az irgalom olyan isteni, hogy nem tagadhatod meg azoktól, akik könyörögnek érte. Kopognak az igazság kapuján, Egyszülött Fiadnál, mert benne ismerték fel az emberi nem iránti végtelen szeretetedet. Ha lángoló szeretettel kopognak ezen a kapun, nem akarod és nem tudod megtagadni, hogy kinyisd azoknak, akik kitartanak az imádságban. Nyisd tehát ki! Tárd ki, törd fel teremtményeid megkeményedet szívét, nem miattuk, akik kopogtatnak, hanem végtelen jóságod miatt és szolgálidért, akik ezért könyörögnek. Mit is kérnek Tőled? Igazságod véré, mert az is kapu.... Vágynak a vérre, mellyel Te lemostad Ádám vétkének foltját. A miénk ez a vér, mert Te fürdőt készítettél nekünk belőle. Nem tagadhatod, nem akarod megtagadni azoktól, akik kérik...."

"Örök Atya! Neked minden lehetséges. Hiszen Te alkottál minket, közreműködésünk nélkül, és üdvözíteni akarsz anélkül, hogy veled dolgoznánk. Ezért kérek, alakítsd át akaratumat, hogy akarják, amit nem akarnak: ezt követelem végtelen irgalmadtól. A semmiből teremtettél minket. Most már létezőnk, légy irgalmas hozzánk. Tedd egészsé az a lényt, akit a magad képére és hasonlatosságára teremtettél. Hozd vissza kegyelmedbe, Fiad, a szerető Jézus Krisztus irgalma és vére által." Amen

Az egyetlen kortárs képet Andrea di Vanni, Katalin egyik követője festette 1397-ben a sienai Domonkos bazilika egyik oszlopára.

A lilium, a tisztaság szimbóluma és a kézcsók később került a freskóra. A hagyomány szerint Katalin gyóntatója rosszállással nézte, amikor Katalin megengedte, hogy egy ismeretlen asszony, kezét csókoljon neki. Amikor ezt a szemére vetette, Katalin csodálkozva mondta, hogy nem is emlékszik rá, mert ő csak az asszony gyönyörű lelkét látta maga előtt.

A mai szép ünnepen szívből kívánom minden Testvéremnek, hogy az Isten iránti szeretettől olyan széppé váljon a lelkünk, mint a Katalin kezét csókkal tisztelő asszonyé volt.

Domonkos szeretettel köszöntelek Benneteket:

Hilda